

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 10 Ὀκτωβρίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 98

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῇ Ἐξωτερικῇ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ. —
ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΛΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκευεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΔΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μικτὸν αἷμα.

[Συνέχεια]

— Καὶ δὲν ἐπέτυχες ἀκόμη ! ἀνόητε !

— Ἀλλὰ τίνι τρόπῳ ;

— Νά· προσπάθησε νὰ σὲ εἰσαγάγῃσιν ἄργᾳ εἰς τὸν κοιτῶνά της· ὅταν εὐρεθῇ μόνη ἀπέναντί σου θὰ ὑποκύψῃ, τί θὰ κάμῃ ! Ἡ δῶσε μίαν ἑορτήν, ὅπως κάμνει ὁ Ροζενδάλ καὶ φρόντισε ν' ἀπομονώσῃς τὸ εἶδωλον τῆς λατρείας σου· τὸ πλεῖστον μέρος τῶν λεγομένων ἐντίμων γυναικῶν ὑποκύπτουσι πρὸς ἀποφυγὴν σκανδάλων. Ἐγὼ πάντοτε τὸ κατόρθωσα· καὶ νὰ ἰδῇς τί συνέβη ! κατόπιν μὲ ἡγήπησαν τόσον, ὥστε περισσότερον ἐδυσκολεῦθην ν' ἀπαλλαγῶ αὐτῶν παρ' ὅσον ἐδυσκολεῦθην νὰ τὰς ἀποκτήσω.

— Εἶθε νὰ ἐπιτύχῃς καὶ σὲ εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ πρίγκηψ.

Οἱ ἵπποι ἔσπευδον ταχέως.

Ἦδη ὁ πύργος τῶν Φερόλλ διεκρίνετο ἐν μέσῳ τῆς περικυκλώσεως αὐτῶν πρασιάς καὶ ἔβλεπέ τις καθαρῶς τὴν ὑψηλὴν στέγην του μὲ τὸ ἐκ μολύβδου ἐπιστέγασμα αὐτοῦ.

— Ἰδοὺ ἐφθάσαμεν, εἶπεν ὁ ὑποκόμης.

Καὶ ἐπρόσθεσεν εἰρωνευόμενος :

— Διὰ νὰ φαινόμεθα θαυμάζοντες πρέπει νὰ εἴμεθα σιωπηλοὶ !

Ἦδη αἱ ἄμαξαι τῶν προσκεκλημένων ἐκ τῶν πέριξ πύργων ἀπετέλουν μακρὰν γραμμὴν, αἱ δὲ ἄμαξαι τοῦ Ροζενδάλ μετέφερον ἀδιακόπως τοὺς καταφθάνοντας διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, παρισινούς.

— Ἡ γείτων μου, εἶπε πρὸς τὸν ὑποκόμητα ὁ πρίγκηψ, δεῖκνύων τὴν μαρκησίαν δ' Ἀρτάν, τῆς ὁποίας ὁ πύργος ἐγειννίαζε πρὸς τὸν ἰδικόν του καὶ ἦτις ἦτο ἐνδεδυμένη μίαν ἐκ τῶν κομψῶν πενήθμων ἐκείνων στολῶν, ὧν αἱ δαντέλλαι, ἡ μέταξα καὶ αἱ γάζαι κηθιστῶσιν αὐτὰς τὰς πολυτελεστέρας πασῶν.

Τὸ πένθος ἐξέλειπε καὶ ἀπὸ τὸ ἄτομον καὶ ἀπὸ τὴν καρδίαν αὐτῆς ! εἶπεν ὁ κόμης.

— Καὶ ἡ φίλη της ἡ ὑποκόμησσα δὲ Σερναί.

— Τί κρῖμα νὰ γηράσκῃ !

— Διατί ;...

— Φύσις τόσῳ γλυκεῖα ! καὶ ἀπέριψε ποτὲ τὰς προτάσεις οὐδενός ; εἶπεν ὁ ἄλλος μὲ τὴν ἐχίδνειον γλῶσσάν του.

— Μήπως ἐπεχείρησε νὰ χειραγωγῇ τὸν νέον Ρολάνδον ;

— Εἶναι πολὺ ἄγριος.

— Τὸ κατόρθωμα θὰ εἶναι διὰ τοῦτο μεγαλύτερον.

Ἡ Βικτωρία ἐστάθη πρὸ τῆς εἰσόδου.

Οἱ δύο φίλοι κατήλθον αὐτῆς.

Ἡ διαμονὴ τοῦ διασήμου οἰκονομολόγου ἦτο πλήρης τῆς ζωῆς καὶ τῆς κινήσεως ἐκείνης ἥτις συνήθως τῇ ἔλειπον.

Ὁ Ροζενδάλ εἰς μόνον τοὺς Παρισίους ἠρέσκετο, ἐν τῷ κέντρῳ δηλ. τῆς ἐνεργείας του καὶ ὁ θόρυβος τῶν ἑκατομμυρίων του ἀνακινουμένων ἐν τοῖς σιδηροῖς χρηματοκιβωτίοις, τὸν ἔτερπον μᾶλλον τῆς ἡρεμίας τῆς νυκτὸς τῆς ἡδονῆς τῆς δρόσου καὶ τοῦ ἤσματος τῆς ἀηδονῆς !

Ἦτον ἐκ τῶν φρονούντων ὅτι πλὴν τῆς κόνεως τοῦ Σάνζ-Ἐλιζὲ καὶ τοῦ Τουίλερί, πᾶς ἄλλος ὀρίζων ἦτο στενός καὶ πᾶσα βλάστησις πτωχὴ καὶ ξηρὰ !

Εἰς τὰ ἑκατὸν τῆς προσόψεως παράθυρα, ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν, εἰς τὰς ἐκ γρανίτου βαθ-

μίδας τῆς κλίμακος τῆς ἀγοῦσης ἐκ τοῦ παραδείσου πρὸς τὸν πρόδρομον, ἐπὶ τῶν ἀτραπῶν τῆς αὐλῆς, ἔβλεπέ τις ζεῦγη ἀνθηρὰ κομψῶς ἐνδεδυμένα καὶ θάλλοντα, ἐρειδόμενά που ἢ συνομιλοῦντα τρυφερῶς.

Τὸ ἄνθος τῶν χρηματιστῶν καὶ τῶν πέριξ ἀρχόντων συνηντᾶτο ἐκεῖ παρὰ τῇ πλουσιωτέρῳ ἄρχοντι τῆς ἐπικρατείας.

Αἱ ἀνοικτοὺ χρώματος ἐνδυμασίαι τοῦ χοροῦ, διεγράφετο χαριέντως ἐπὶ τῆς πρασίνης πόας ἢ τοῦ φυλλώματος τῶν εἰς τὸ βάθος τοῦ παραδείσου συστάδων τῶν δένδρων.

Καὶ ἔβλεπέ τις ἐκεῖ, καλλιτέχνας διασήμευς, ἐπιστήμονας διακεκριμένους καὶ διαπρεπεῖς συγγραφεῖς.

Ἀπὸ τοῦ Λιάνκουρ πρὸ τὸ Δαμαρτέν καὶ ἀπὸ Κομπιαινῆς μέχρι τοῦ Σανλί, ὁ τόπος βριθεὶ ἀρχοντικῶν κατοικιῶν καὶ μαγικῶν παραδείσων.

— Ὁ Ροζενδάλ αὐτὸς μὲ τὰς φερόλλας του ἄμαυροὶ καὶ τὸν Σαντιλὺ καὶ τὸ Βέ καὶ τὴν Ἑρμενονβίλην, καθὼς καὶ πᾶν ἄλλο· εἶπεν ὁ Κροαζβίλ· πάντες τρέχουσιν εἰς τὸν βασιλεῖα αὐτὸν τῶν ἑκατομμυρίων καὶ τοῦ λοιποῦ πρέπει νὰ ἐπωνομασθῇ «Ροζενδάλ ὁ μεγαλοπρεπής !»

— Καὶ ὅμως εἶναι τόσῳ μετριόφρων, εἶπε ποταπὸς τις κόλαξ, ὥστε ἀποφεύγει τὰς φιλοφρονήσεις.

Καὶ πράγματι, ὁ Ροζενδάλ οὐδαμοῦ ἐφαίνετο.

Ἡ μαρκησία δ' Ἀρτάν ἐδέχετο ἀντ' αὐτοῦ τοὺς προσκεκλημένους.

Καὶ ὥς τὸ εἶπωμεν, ἐξεπλήρου τὸ καθήκον τοῦτο μετὰ τῆς μεγαλειτέρας δεξιότητος καὶ θυμηδίας. Ἀρκεῖ ὅτι ἡσθάνετο πλησίον της τὸν υἱὸν αὐτῆς Ρολάνδον, τοῦτο μόνον τῇ ἤρκει διὰ νὰ ἦνε εὐχαρίς.

Πᾶσα ἄλλη σκέψις οὐδόλως τὴν ἀπησχόλει.

Ὁ Ροζενδάλ ἦτο παρὰ τοὺς πόδας τῆς Μαρίας Εὐαγγελίας.

Συνεμερίζετο τὸν θρίαμβον αὐτῆς. Πᾶς θαυμασμός, πᾶσα λατρεία, πρὸς αὐτὴν ἀπονεμομένη πανταχόθεν, ὅλον τὸ πῦρ τῶν περικυκλούντων αὐτὴν ἔρωτολήπτων, ὅπερ ἔφθασε μέχρις τῆς κρεοῦ, διὰ μέσου τῆς γάζης, δι' ἧς περιεβάλλετο ὡς ὁ καπνὸς τοῦ θυμιάματος, ἔθετεν ἐπὶ τοῦ μετώπου, αὐτοῦ τοῦ ἰσχυροῦ, αὐτοῦ τοῦ ἄρχοντος, στέφανον θριαμβοῦ καὶ τὸν ἀνύψου κατὰ ἑκατὸν μέτρα.

Τοῦλάχιστον τὸ ἐπίστευεν.

Καὶ ἡ ἐρωμένη του ἐφρόντιζε νὰ τὸν κρατῇ ὑπὸ τὴν κολακευτικὴν ταύτην δι' αὐτὴν ἀπάτην.

Τῷ ἐπεδαψίλευε μυρίας τρυφερότητας, διὰ λόγων τόσῳ ψευδῶς θωπευτικῶν!

Ἐκεῖνος τῇ ἔλεγεν ὅτι ἤθελε νὰ τὴν παρυσιάσῃ εἰς τοὺς φίλους του, καὶ νὰ τὴν ἐπιβάλλῃ εἰς αὐτοὺς ὡς βασιλίσσαν τῆς ἐορτῆς ἐκείνης, ὅπως ὁ μέγας βασιλεὺς ἐπαρυσίαζε τὰς παλλακίδας του ἐν τῇ αὐλῇ καὶ ἠνάγκαζε πᾶσαν κεφαλὴν, καὶ αὐτὰς ἔτι τὰς μᾶλλον ἀλαζόνας, νὰ κλίνωσι πρὸ αὐτῶν!

Ἐκείνη ἠρνήθη παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ μὴ προβάλλῃ τοιαύτας ἀξιώσεις· οὗτος δὲ ὑπεχώρει, χαίρων ἐνδομύχως διὰ τὴν ἄρνησιν ἐκείνης.

Ἡ ἐπιφύλαξις αὕτη τῆς ἐρωμένης του, τῷ τὴν καθίστα προσφιλεστέραν.

— Ὑπάγετε, τῷ εἶπεν ἐπὶ τέλους ἐκείνη, ἔχετε καθήκοντα πρὸς τοὺς προσκεκλημένους σας.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο, ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Ἡξυρεῖς; τῇ εἶπεν, εἶδον τὸν σύζυγόν σου.

— Τί ἦλθε νὰ κάμῃ;

— Νὰ μοὶ δώσῃ τοὺς λογαριασμούς του.

— Μόνον;

— Ἀφίνει τὴν Ρόχην.

— Ποῦ πηγαίνει;

— Τὸ ἀγνοῶ.

— Ἐπρόφερε τὸ ὄνομά μου;

— Διόλου.

— Εἶναι παράδοξον;

Ἐπῆλθε σιγῇ μεθ' ἧς ἡ Μαρία Εὐαγγελία ἐπανέλαθεν.

— Ὑπάγε, κύριέ μου, εἰ κόλακίς σου σὲ ἀναμένουσιν.

— Νὰ σ' ἀφίσω;

— Ὅταν θὰ εὐρίσκεσαι μεταξὺ τόσου λαμπροῦ ὁμίλου, ἐνθυμοῦ ὅτι σ' ἀγαπῶ καὶ ὅτι οὐδέποτε θ' ἀγαπήσω ἄλλον πλὴν σοῦ.

— Ἀληθές;

— Τὸ ὁμνῶ.

Καὶ ὅτε ἤκουσε τὸν θόρυβον τῶν βημάτων του μακρὰν αὐτῆς:

— Ἀς ἠδυνάμην νὰ τὸν ἐπιγόν! εἶπεν· ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἦτο πολὺ ὀλίγον δι' αὐτόν!

Ἐμείνει τότε μόνη.

Ἡ εἰδῆσις ἦν ὁ βαρόνος τῇ ἀνήγγειλλε δὲν τὴν ἐξέπληξε ποσῶς.

Ἐγνώριζε καλῶς τὴν καρδίαν τοῦ Ἰωάννου καὶ ἠγνόει ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ μείνῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βαρόνου.

Ὁ Ἰωάννης ἦτο ἐξ ἐκείνων οἵτινες δὲν ἀνέχονται εὐκόλως προσβολὴν εἰς ἐκείνους ὑπέστη ὑπ' αὐτῆς καὶ τοῦ ἑραστοῦ της.

Ἡ μετριοπάθεια τοῦ συζύγου της τὴν ἐξέπληττεν· ἀλλ' ἔως καὶ δὲν τῇ εἶπεν ὁ βαρόνος τὴν ἀλήθειαν.

Ὅπως δὴποτε δὲν ἐνδιέτριψε καὶ πολὺ εἰς λεπτομέρειαν ἦν αὕτη εἶχε προῖδει.

Εἶχε καιρὸν νὰ τὸ σκεφθῇ βραδύτερον.

Ἦδη ἄλλοι λογισμοὶ τὴν ἀπασχόλουν.

Ἐκ τῶν παραθύρων τοῦ παραχωρηθέντος εἰς αὐτὴν διαμερίσματος ἐφαίνετο ἀρκετὴ ἔκτασις τοῦ παραδείσου.

Μεταξὺ δὲ τῶν ὁμίλων τῶν προσκεκλημένων, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ διακρίνῃ τὸν νέον μαρκήσιον δ' Ἀρτάν.

Τὸ διαμέρισμα τοῦτο συνίστατο ἐκ μικρᾶς αἰθούσης, ἐκ μεγαλοπρεποῦς κοιτῶνος, ἀληθοῦς φωλεᾶς ἐκ μετὰξης τριχάπτων καὶ πλοῦς, ἐν ᾗ ὁ θαλαμοστόλος, ὡς νὰ τὸ εἶχε προνοήσῃ συνεδύαε τὰ ἀρμόζοντα εἰς αὐτὴν χρώματα τῆς ἀβάνας καὶ τοῦ παλαίου χρύσου, καὶ τέλος ἐκ καλλυντηρίου, θερμοῦ καὶ ἡδυπαθοῦς ἐπεστρωμένου δι' ἀρχαίων ὑφασμάτων, ἅτινα θὰ ὑπῆρξαν ἔως πάλαι ποτὲ ἐνδύματα μαρκησίας τινὸς ἢ δοκίμου, βαρέα καὶ πολυτελῆ, καὶ κεκοσμημένον διὰ πλήθους χαμηλῶν ἐπίπλων, ὧν τὸ ξύλον ἐκρύπτετο ὅλον ὑπὸ τὸ λειοσηρικόν. Καθρέπται δὲ ἐπιτραπέζιοι ἦσαν πλήρεις ἀρώματος καὶ κομψοτεχνημάτων ἐξ ἐλεφαντόδοντος κατεσκευασμένων, ὡς καὶ ἀγγείων θαυμασίων τὴν τέχνην καὶ τὸν χρωματισμόν.

Κεκρυμμένη ὀπισθεν ἡμικλείστου παραθύρου, ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος πᾶν κίνημα τοῦ ὁμίλου ἐν ᾧ διεκρίνε καλῶς τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα τοῦ Ρολάνδου.

Ὁ υἱὸς τῆς μαρκησίας καὶ τοῦ βαρόνου Ζάμ. περιέφερεν ἐν τῷ παραδεδομένῳ εἰς συνομιλίαν ἐλαφρὰς καὶ ὀλίγον ἀσέμνους ὁμίλῳ, τὴν χάριν αὐτοῦ τὴν πάντοτε ἐν τούτοις μελαγχολικὴν καὶ θλιβεράν οὕτως εἶπεν.

Ἦτο ἐκεῖ ὁ πρίγκηψ δ' Ἐλὺ ὁ Κροαξβίλ οἱ Σαμουήλ καὶ πέντε ἢ ἐξ ἄλλοι νέοι τοῦ κόσμου, ἐξ ἐκείνων, οἵτινες γινώσκουσι πᾶν ἐπείσοδιον ἡδονικὸν τῶν Παρισίων.

Ἐγέλων οὗτοι τὸν ψυχρὸν ἐκείνον γέλωτα, ὅστις ἐκπνέει ἐπὶ τῶν χειλέων μόλις ἀρξάμενος, εἰς ἐκάστην βωμολοχίαν τοῦ Κροαξβίλ, ὅστις θὰ διηγείτο κατόρθωμά τι, ἂν ἔπρεπε τις νὰ κρίνῃ ἐκ τῶν χειρονομιῶν του.

Ὁ ὑποκόμης ἔχαιρε φήμην εὐφυοῦς καὶ διηγείτο διαφόρους σκανδαλώδεις ἱστορίας, ἀληθεῖς, ἢ καὶ ἐνίοτε ὑπ' αὐτοῦ ἐξευρεθείσας.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἦτο εὐθυμος.

Ὁ Ρολάνδος ἀπεσπᾶσθη αὐτῶν, ἀπεμακρύνθη ὀλίγα βήματα κατ' ἀρχὰς καὶ κατ' ὀλίγον εὐρέθη μακρὰν, δρέπων ἄνθος τι ἢ ἀποκόπτων κλάδον δενδρυλλίου.

Ὁ ὑψηλὸς ἐκεῖνος νεανίας δὲν ἦτο ἐκ τῆς ζύμης τῶν εὐθύμων ἐκείνων ἀνδρῶν καὶ δὲν τοῖς ὠμοίαζε κατ' οὐδέν.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία ἀνεπόλει τὸ βαθὺ βλέμμα, δι' οὗ τὴν ἐκάλυπεν ὅτε ἀναμένων ἐφιππος τὸν φίλον του, τὴν εἶδεν εἰς τὸ παράθυρον τοῦ θερμοκηπίου.

Καὶ ἐπεθύμει νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸ μέρος αὐτῆς καὶ νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ.

Ἀλλ' ὁ Ρολάνδος τὴν ὑπέθετε μακρὰν καὶ ἐν τούτοις μόνος ὁ Θεὸς ἐγίνωσκε πόσον ἐπεθύμει νὰ ἐπλανᾶτο μετ' αὐτῆς ὑπὸ τὰς θαυμασίας ἐκείνας σκιὰς τῶν δένδρων!

Καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἐσκέπτετο τὴν ὥραιαν ἐκείνην ὀπτασίαν, ἥτις ἔμεινεν ἐντετυπωμένη εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας του.

Οἱ σύντροφοί του εἶχον μακρυνθῇ εἰς τὰς ἀτραπούς τοῦ παραδείσου.

Οὗτος πιστὸς εἰς τὰς ἐξεις του, ἐπέστρεφεν εἰς τὸν πύργον ὅπως ἐγκλεισθῇ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐκεῖνος ἀπείχε δύο μόνον βήματα ἀπὸ τῆς εἰσόδου, ἡ κρεολὸς δρᾶξαμένη στιγμῆς τινος καθ' ἣν δὲν παρετρεῖτο ὑπ' οὐδενὸς ἔκυψεν ὑπὸ τὸ χαμηλωμένον ἐπίσκιον τοῦ παραθύρου στηριχθεῖσα εἰς τὸ κιγκλίδωμα αὐτοῦ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ των συνηντήθησαν ἐκ νέου.

Ὁ νέος ἀπῆκε φωνὴν ἐκπλήξεως.

Ἡ κρεολὸς ἐπανελάθε τὸ τέχνασμα της· ἐρρίθη εἰς τὰ ὀπίσω ταχεῖα ὡς νύμφη τῆς Ἀρτέμιδος, καταληφθεῖσα ἐν τῷ λουτρῇ αὐτῆς, καὶ ἐκ τῆς ἄμμου ἔνθα οἱ πόδες τοῦ νέου ἐδυθίζοντο, ἤκουσε κλειόμενον τὸ παράθυρόν της.

Ἡ ὀπτασία εἶχεν ἐξαφανισθῇ.

Ὀλίγα λεπτὰ μετὰ ταῦτα διέσχισεν αἰθουσάν τινα, μετὰ τὸ μέτωπον σύνοφρου, μὴ προσέχων εἰς τὸν θόρυβον τῶν βημάτων καὶ τὸν θρόν τῶν ἐσθῆτων συρομένων ἐπὶ τῶν ταπήτων.

— Τί ζητεῖς; τὸν ἠρώτησεν ἡ ὑποκόμισσα δὲ Σερναί.

— Ὅ,τι νὰ εὕρω δὲν δύναμαι!! ἀπήντησεν οὗτος.

ΙΑ'

Ἡ νύξ ἐπῆλθεν· αἱ τελευταῖαι ἀναλαμπὶ πυροτεχνήματος, ὅπερ θὰ ἐξέπληξε βεβαίως τοὺς λαγῶους καὶ τοὺς φασιανούς τοῦ παραδείσου, ἐφώτιζε τοὺς ἀστέρας καὶ ἐπανεπίπτεν εἰς φωτεινὴν κόνιν ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων. Ἦδη τὰ ὄργανα διηυθετοῦντο ἐπὶ τοῦ ὑπερκειμένου τῇ αἰθούσῃ τοῦ χοροῦ ἐξώστου τοῦ ἔχοντος χρυσοῦν τὸ κιγκλίδωμα.

Ὁ Ρολάνδος ἠρέσκετο εἰς τὰ σκοτεινὰ χρώματα. Διὰ τοῦτο ἐξέλεξεν ἐνδυμασίαν ἀρμόζουσαν τῷ χαρακτῆρι αὐτοῦ.

Ἐξήρχετο τοῦ ὁματίου του, φέρων ἐνδυμασίαν ἄρχοντος τῆς ἐποχῆς τῶν Βαλοά, μετὰ τὸν μικρὸν πῖλόν του, κεκοσμημένον διὰ μαύρου πτεροῦ, τὸ ἐσωκάρδιόν του ἐξ ἰσχύρου βελούδου, καὶ τὰς περικημίδας αὐτοῦ τὰς τεφροχρούς, ὅτε εἰς στρόφην τινὰ τοῦ προδρόμου, τοῦ ἔχοντος τὰς διαστάσεις στοᾶς, νέα γυνή, τὸ πρόσωπον ἔχουσα κεκαλυμμένον διὰ ὠχροκίτρινων τριχάπτων, ἐνδεδυμένη καὶ αὕτη κατὰμαυρον ἐνδυμασίαν, ἄνευ οὐδενὸς κοσμήματος, οὐδενὸς τιμωφούς στολισμοῦ καὶ ἔχουσα τοὺς ὤμους γυμνοῦς, ἔλαθε τὸν βραχίονα τοῦ ἄρχοντος τῆς αὐλῆς Ἐρρίκου τοῦ Γ' καὶ ἐψυθύριεν εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ:

— Διατί τόσον κατηφῆς τὴν νύκτα ταύτην, ὥραϊε εὐπατρίδα;

Οὗτος ἔσται, προσπαθὼν νὰ μαντεύσῃ εἰς τίνα ἀνῆκον οἱ σαπφείρινοι ὀφθαλμοὶ οὓς ἔβλεπον λάμποντας ὑπὸ τὸ τρίχαπτον.

Ὁσμὴ ἰὼν τὸν ἔκαμε ν' ἀνάσκιρτήσῃ.

Τὸ θάλλπος τῆς χειρὸς, ἣτις περιέβαλλε τὸν βραχίονα αὐτοῦ, τῷ ἐπροξένει ἄγνωστον τέως συγκίνησιν.

— Εἶσθε σεῖς, ἐψιθύρισε τρέμων.

— Τίς δηλαδὴ ;

— Ἡ ἄγνωστός μου ! ἡ γυνὴ ἣν διείδον πρό τινων ἡμερῶν εἰς τὸ παράθυρον τοῦ μεγάρου της καὶ ἣν ἐπανεῖδον πρό ὀλίγου !

— Καὶ εἶχατε τὴν καλωσύνην νὰ τὸ ἐνθυμεῖσθε !

— Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐμακρύνθητε τοῦ νοός μου !

— Νὰ θεωρήσω τοῦτο ὡς ἔκφρασιν ἔρωτος ;

— Δὲν τολμῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω ! βλέπων ὑμᾶς, ἡ κεφαλὴ μου συστρέφεται ! καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀκόμη, καθ' ἣν ἡ χεὶρ σας στηρίζεται ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου, δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς, ἂν εἶμαι νεκρὸς ἢ ζῶν !

Ἐφθασαν ἐπὶ τοῦ ἰσοπέδου τῆς μεγάλης κλίμακος.

Κρυστάλλινος καθρέπτης μέγιστος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀντενακλῶντο τὰ ἄπειρα φῶτα ἐκρέματο ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν, καὶ τοὺς περιέβαλλε διὰ τῆς λάμψεώς του.

Θορυβῶδεις γέλωτες ἠκούοντο πανταχόθεν, ὡς πρόσθετος ἁρμονία τῆς ἐορτῆς.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία ἔσται.

— ὦ ! εἶπεν πρὸς τὸν συνοδὸν τῆς ἡ σοβαρότης ὑμῶν ἦναι ἀνάρμοστος ἐδῶ ἐν μέσῳ τῆς εὐθυμίας ταύτης, τῆς ἐμπνεομένης ὑπὸ τοῦ καμπανίτου τῆς μουσικῆς καὶ τῶν ἐορτῶν !

— Σᾶς ἐξήτων παντοῦ πρό ὀλίγου, διατὶ δὲν σᾶς εὕρισκον !

Ἡ φωνὴ τῆς Μαρίας κατέστη τρέμουσα.

— Διότι εἶμαι ὡς ὑμεῖς μελαγχολικὴ ! εἶπεν αὕτη, καὶ διότι πενθῶ προσφιλεῖς συγγενεῖς. Ὁ κ. δὲ Ροζενδάλ ἠθέλησε νὰ θαυμάσῃ τὸ μεγαλεῖόν του καὶ ἐσκανδαλίσθη ! θὰ θρηνήσω δὲ τὴν ἀδυναμίαν μου, ἔάν....

— Ἐάν ; . . ἠρώτησεν ὁ Ρολάνδος μετ' ἀγωνίας.

Ἄλλ' ἐκείνη δὲν ἐπέρανε τὸν λογισμὸν αὐτῆς.

Ἀφῆσασα τότε τὸ σοβαρὸν ἥθός της καὶ δεικνύουσα τοὺς μαργαριτῶδεις ὀδόντας της μεταξὺ τῶν προφυρῶν χειλέων ὑπανοιχθέντων ἐν ἡδέϊ μειδιάματι :

— Ἀς μὴ ταράζωμεν, εἶπε, τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων καὶ ἄς φαινώμεθα εὐπρόσωποι καὶ ἂν ἀκόμη ἡ καρδιά μας εἶναι τεθλιμμένη. Θὰ χορεύσητε ;

— Μὰ ζῆ σας μόνον ἔάν τὸ ἐπιτρέπῃτε.

— Βεβαίως τὸ ἐπιτρέπω, κύριε. Τί χορὸν θέλετε ;

— Τὸ πρῶτον βάλς.

— Εὐχαρίστως.

Καὶ ἀφίνουσα τὴν χεῖρά του, κατῆλθε βαθμίδας τινάς.

— Χαίρετε, τῷ εἶπεν, ἀποστέλλουσα πρὸς αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς χαιρετισμὸν ἢ μᾶλλον ἀσπασμόν.

Ἡ ὀρχήστρα εἶχεν ἤδη παίξει τεμάχιά τινα, ὅταν ὁ Ρολάνδος εἰσῆλθεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ χοροῦ.

Ἔσται πλησίον παραθύρου ὅπως ἀναπνεύσῃ τὴν ὑγρὰν αὐραν τῆς νυκτός καὶ ὁρῶσιν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἐνθα τὸ πῦρ φλογεροῦ ἔρωτος ἔκαεν ὡς κάμινος.

Ἡ ἄποψις τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ ἐν Φερὸλλαις παρίστα μοναδικὴν ὄψιν.

Ἐκ τῆς ὀροφῆς, ὅλως διαχρύσου, δεκάς πολυελαίων, ἔρριπτον πανταχοῦ τὸ ἄπλετον φῶς των, τὸ κυματούμενον ἐν τῇ ἀναμίξει τῶν μελανῶν στολῶν, αἵτινες ἔσχον τὸ θάρρος νὰ συμφύρῳνται ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ἐρυθρῶν, τῶν ἰοχρῶν, τῶν βαθύς κιτρίνων, τῶν οὐρανοχρῶν στολῶν τῶν μετεμφεσμένων καὶ τῶν καλλιχρῶν ἐσθῆτων τῶν κυριῶν, θαμβούντων ἐν τῷ συνόλῳ τὴν ὄρασιν.

Πρὸς τὸ μέρος τῶν χορευτριῶν τὰ ποικιλόχροα λεισσυρικά, τὰ λεπτότατα τρίχαπτα, αἱ μελαναὶ ἢ χρυσαῖσαι κόμαι, οἱ σπινθηρίζοντες ἀδάμαντες ὑπὸ τὴν ἀκτινοβολίαν τῶν φώτων, ὡς εἰ ἦσαν πραγματικοὶ ἀστέρες, παρίστων μαγευτικὸν θέαμα ἀπερίγραπτον, σὺν τοῖς μειδιάμασι καὶ ταῖς χάρισιν αὐτῶν.

Μακρὰν δέ, ὑπὸ τὰ ἀνηγεγερμένα παραπετάσματα, ἡ θέα τῶν αἰθουσῶν ἀπέραντος, ἐδείκνυτο ἀτελείτητος ὑπὸ τὰ ὑπὸ τῶν κατόπτρων πολλαπλασιαζόμενα φῶτα, ἅτινα παρήχον τὴν ὀπταπάτην κόνεως ἀστέρων ριπτομένης ἀνωθεν.

Ὅτε ὁ νέος μαρκήσιος δ' Ἀρτὰν εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ, παρετήρησεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, πειραζομένην ὑπὸ ἀνδρὸς μετῃμεισμένου εἰς στρατηγὸν τῆς αὐτοκρατορίας, γελωτοποιὸν μὲ διπλοῦν κύφωμα κεκοσμημένον διὰ σειρητίων χρυσῶν καὶ τινων ἀξιοματικῶν τῆς ἐποχῆς τοῦ Λωτραί, μετ' ἀκολούθων τῆς βασιλείας τῶν βουρβόνων, τὴν νέαν γυναῖκα, ἣτις τόσον βαθεῖαν ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν εἰς τὸ πνεῦμά του.

Καὶ δὲν τὴν ἔβλεπε μὲν βεβαίως ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῶν τριχάπτων, ἅτινα ἐπιπτον ἐπὶ τοῦ προσώπου της, ἀλλὰ τίς ἄλλη ἡδύνατο νὰ ἔχῃ τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ἀνάστημα, τὸ ἐξαίσιον στῆθος, τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, τὸ ἔχων χρῶμα βαθυκυάνου βελούδου, ὅπερ τὸν ἀνέξῃται καὶ τὸν ἐμαγνήτισεν, ὅμα τῇ εἰσόδῳ του ἐν τῇ αἰθούσῃ !

Ἔσπευσε πρὸς αὐτήν.

Καὶ αὕτη δὲ προέβη δύο βήματα πρὸς τὸ μέρος του, μὲ τεταμένους τὰς χεῖρας.

— Δὲν εἶναι ἀγαθότης, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως, νὰ ἀφῇν τις τοὺς ἄλλους νὰ τὸν ποθήσωσι !

Καὶ ἐπειδὴ οἱ ἱππεῖς καὶ ὁ στρατηγὸς τῆς αὐτοκρατορίας ἐπειρῶντο νὰ κρατήσωσι τὴν ὠραίαν μελανόφθαλμον :

— Ἐχὼ δώσει τὸν λόγον μου, κύριοι, εἶπε, ποιῶσα κομφὴν ὑπόκλησιν.

Ἡ ὀρχήστρα ἤρχιζε τὸ προανάκρουσμα τοῦ περιφήμου βάλς τοῦ Μετρά, τοῦ Πάνας.

Γνωρίζει τις, τί μεθυστικώτερον τοῦ βάλς ;

Πόσοι ἔρωτες δὲν ἔσχον τὴν ἀρχὴν αὐτῶν ἐκ θλίψεως τινος, ἐκ τινος λείψεως ψιθυρισθείσης εἰς τὸ οὖς τῆς χορευτρίας, ἐκ τῆς ἀποπνοίας ἡδυπαθοῦς ἀρώματος, ἐκ τινος τέλους στεναγμοῦ ὑφαρπασθέντος ἐν μέσῳ τοῦ στροβίλου, ὅστις εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, διαρκὲς ἀσπασμός !

Συνεσφιγμένοι πλησίον ἀλλήλων οἱ δύο χορευταί, ἐστρέφοντο ἐν τῇ ἡδέει μέρῃ τοῦ πρώτου ἐκείνου ἐναγκαλισμοῦ !

Στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ χορευτοῦ τῆς ἡ Μαρία - Εὐαγγελία ἐβύθιζε τὸ βαθύχρουν βλέμμα της μέχρι τοῦ βάθους τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ρολάνδου, ὅστις ἤσθανετο τότε ἄγνωστον τέως συγκίνησιν, πόνον δριμύν ἢ μᾶλλον παραχρῆν, ἣτις δὲν διέφευγε τὴν προσοχὴν τῆς κρεολῶ.

Μυρίας ἐπιθυμίας διακαεῖς ἐνεφύσα εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο.

Καὶ ὅσῳ μᾶλλον ἐθεώρει αὐτήν, τόσῳ μᾶλλον τὴν εὕρισκεν ὠραιότεραν.

Ἀνέπνεε μετὰ πάθους τὴν ἀόριστον εὐωδίαν τοῦ νεαροῦ ἐκείνου καὶ σφριγῶντος σώματος· διέβλεπεν εἰς τὰς φλέβας ρέον τὸ κυανοῦν αἷμά της, κάτωθεν τῆς λεπτῆς αὐτῆς ἐπιδερμίδος· ἐθαύμαζε τοὺς βαθυχρούς ὀφθαλμούς της, οὓς καθίστων ἡδυτέρους αἱ μακραι καὶ πρὸς τὰ ἄνω στρέφουσαι μελαναὶ βλεφαρίδες καὶ κύπτων ἐπὶ τῆς ὠραίας κόμης της, θὰ τὴν ἐκάλυπτε διὰ τῶν ἀσπασμῶν του, ἔάν δὲν τὸν ἡμποδίζον τὰ ἄπειρα βλέμματα, ἅτινα προσηλοῦντο ἐπ' αὐτῶν καὶ καθ' ὧν ἡ καρδιά του ἐξανίστατο.

Ἡ δὲ Μαρία - Εὐαγγελία στροβιλιζουσα, φερομένη ὑπ' αὐτοῦ ἀδιάφορος πρὸς πᾶν τὸ περὶ αὐτὴν κατὰ τὸ φαινόμενον, παρεδίδοτο εἰς τὴν γοητείαν, ἣν ἐφαίνετο ὑφισταμένη.

Οἱ τελευταῖοι τόνοι τῆς μουσικῆς ἐσβένυνον τὴν ἡδὴ. Καὶ ἐχωρίσθησαν λυπούμενοι.

— ὦ ! ποία ἡδονή, ἐψιθύρισε χαμηλοφώνως ὁ Ρολάνδος.

— Θανατόνει ὅμως ! εἶπεν ἡ κρεολός, φέρουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της.

— Καὶ τώρα τί θὰ μοὶ ὑποσχεθῇτε ; ἡρώτησεν ὁ νεανίας.

— Ὅ, τι θελήσητε.

— Ἐν βάλς ἀκόμη.

— Εἶναι τολμηρὸν, ἀλλ' ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖτε...

— Καὶ ποῖον λοιπόν ;

Ἐκείνη παρετήρησε τὸ σημειωματάρειόν της.

— Τὸ τέταρτον, εἶπεν.

Ὁ Ρολάνδος ἐκύψεν ἐπὶ τῆς χειρὶδος τῆς χορευτρίας του καὶ ἤγγισεν αὐτήν διὰ τῶν χειλέων.

Ἡ Μαρία - Εὐαγγελία δὲν ἀπέσυρε τὴν χεῖρα αὐτῆς.

— Ἐδῶ ἐρωτεύονται, καθὼς βλέπω, εἶπεν ὁ ὑποκόμης Κροαξβίλ, διαβαίνων ἐκεῖθεν ἐν μελαίνῃ στολῇ.

Καὶ ὁ τόνος δι' οὗ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας ἦτο τόσον ἐμπαικτικός, ὥστε ὁ Ρολάνδος ἐπεθύμει νὰ ἔφερε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ μακρὸν ξίφος, ὅπερ θὰ συνοπλήρου τὴν ἐνδυμασίαν του, ὅπως ξιφουλκήσῃ καὶ τὸν διαπεράσῃ αὐθωρεῖ.

Ἡ μαρκησία ὅμως δ' Ἀρτὰν ἠγρύπνει.

— Γνωρίζεις τὴν νέαν ταύτην ; ἠρώτησε τὴν ὑποκόμησσαν δὲ Σερναί.

— Ὅχι.

— Παράδοξον ! ἀπηύθυνα τὴν ἐρώτησιν ταύτην εἰς δέκα μέχρι τοῦδε καὶ οὐδεὶς ἡδυνήθη νὰ μοὶ ἀποκριθῇ καταφατικῶς !...

— Εἶναι ἐν τούτοις ὠραιότατη, καθ' ἃ

φαίνεται· κρῖμα νὰ μὴ δύναται νὰ ἴδῃ τις τὸ πρόσωπον αὐτῆς !

Ὁ Ροζενδάλ διηυθύνθη πρὸς τὴν κρεολὸν καὶ τῇ ὠμίλησε χαμηλοφώνως.

Ἰσως ἡ μαρκησία συνήρπασε τότε νεῦμα συνεννοήσεως μεταξύ τοῦ Ροζενδάλ καὶ τῆς ἀγνώστου, διότι ὅταν ὁ βαρόνος ἀφῆκε τὴν ἐρωμένην του, περικυκλουμένην ὑπὸ πολλῶν νέων διαφιλονεικούντων τὴν εὐνοίαν της, ἡ μαρκησία διηυθύνθη εὐθὺς πρὸς αὐτόν.

— Τίς εἶναι ἡ γυνὴ αὕτη ; τὸν ἠρώτησε μειδιῶσα φιλοφρονέστατα.

— Διατί μ' ἐρωτᾷς ;

— Διότι εἶναι παραδόξως ὠραία.

— Θὰ τῇ τὸ εἶπω ἐκ μέρους σας καὶ θὰ καταγοητευθῇ.

— Δὲν μ' ἀπαντᾷτε λοιπόν ;

— Τὰ προσωπεῖα δὲν ἐγένοντο διὰ νὰ κρύπτεται τὸ πρόσωπον ;

— Σὲ παρακαλῶ, ἐπέμεινε ἡ μαρκησία.

— Δὲν δύναμαι νὰ προδῶσω τὸ μυστικόν της.

— Καὶ ἂν σὰς τὸ ἔλεγα ἐγώ ;

— Φιλτάτῃ μου, εἶπε καθαρῶς ὁ βαρόνος, θὰ ἔκαμνες κακίστα.

— Διατί ;

— Διότι δὲν εἶμαι περίεργος ὅπως εἴσθε σεῖς καὶ δὲν θέλω νὰ τὸ μάθω.

Τοῦτο ἦτο ἡ ὀριστικὴ θέλησίς του.

Δὲν ἐπεθύμει νὰ τῷ ἀντιλέγων, οὔτε καὶ ὅταν ἐπρόκειτο περὶ τῆς μαρκησίας. Ἡ μαρκησία ἐγνώριζε νὰ συμπεριφέρηται πρὸς τοὺς ἄνδρας, καὶ ἔσθη ἐγκαίρως ὅπως μὴ φθάσῃ εἰς τὸ ἄκρον.

— Θὰ σιωπήσω λοιπόν, εἶπεν ἐκείνη, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ μὴ σὰς συγχαρῶ. Ὅποιον δὴποτε ἂν ἦναι τὸ ὄνομα αὐτῆς, εἶναι ὁ μαργαρίτης τοῦ κιβωτίου τούτου τῶν τιμαλφῶν, εἶπε δεικνύουσα τὴν μεγαλοπρεπῆ αἰθουσαν.

Ὁ Ροζενδάλ ἐμειδίασε καὶ ἡ μαρκησία ἐπανῆλθε πρὸς τὴν φίλην της.

— Οὐδὲν ἔμαθα, εἶπε πρὸς αὐτήν, τὰ χεῖλη πάντων εἰσὶν ἐρραμμένα, ἀλλὰ ἐγὼ νομίζω ὅτι ἐμάντευσα.

— Τότε εἰπέ το καὶ εἰς ἐμέ.

— Ἀκόμη· πρέπει νὰ βεβαιωθῶ...

— Τί σὲ μέλλει ;

— Μὲ μέλλει καὶ πολὺ.

— Ἔνεκα τοῦ Ρολάνδου ;

— Ναί. Δὲν βλέπεις μὲ ποῖον βλέμμα τὴν συνωδεύει !

— Καὶ τί σημαίνει τοῦτο ; εἶπεν ἡ ὑποκόμησσα· τοῦτο δηλοῖ ὅτι ἔχει καλαισθησίαν. Ἄς τὸ λέγωμεν μεταξύ μας· εἶναι θαυμασία. Ἐχει πρὸ πάντων ὀφθαλμούς, ὧν οὐδέποτε εἶδον ὁμοίους καὶ κατ' ἀλήθειαν δὲν ἔχει ἀφορμὰς νὰ φθονῇ καμμίαν, μὰ καμμίαν ἀπολύτως.

Ὁ νεανίας τὰς ἐπλησίασε καὶ τείνων τὰς χεῖρας πρὸς τὴν ὑποκόμησσαν :

— Χορεύομεν μίαν πόλκαν ; τὴν ἠρώτησεν.

— ὦ ! εἶπεν ἐκείνη, ἡ ἀνταλλαγὴ ἔσεται ἀπότομος ἐν τῇ συγκρίσει.

Ἀλλ' ἀφῆθη εἰς τὸν βραχίονά του, ποιῶσα πρὸς τὴν φίλην της νεῦμα ὅπερ ἐσήμαινε :

— Θὰ τὸν ἐξομολογήσω.

Πολλάκις ἐν τῷ στροβίλῳ τοῦ χοροῦ συνητήθησαν μετὰ τῆς κρεολῆς, ἥτις ἐχόρευε μετὰ τοῦ Κροαξβίλ.

— Δὲν πρέπει, εἶπεν ἡ ὑποκόμησσα πονηρῶς, νὰ δεικνύης τόσον καταφανῶς τὸν θαυμασμόν σου.

— Διὰ τὴν ἀγνωστον ταύτην ; εἶπεν ὁ Ρολάνδος μετὰ πλαστῆς ἀδιαφορίας.

— Νομίζω ὅτι ὑφίσταται μεταξύ σας μαγνητικὸν ρεῦμα.

Ὁ νεανίας δὲν ἐτόλμησε νὰ ψευσθῇ· ἐπρότιμῃσε νὰ σιωπήσῃ.

— ὦ ! ἐπανελάβε διὰ τῆς αὐτῆς πονηρίας ἡ ὑποκόμησσα, σιωπᾷς ! εἶναι λοιπὸν σοδαρὸν !

Ὁ Ροζενδάλ ἀπεγέυετο τοὺς θριάμβους τῆς καλλονῆς, οὗς ἡ ἐρωμένη του ἀπελάμβανεν.

Οἱ φιθυρισμοὶ τοῦ θαυμασμοῦ, οἵτινες τὴν ἠκολούθουν παντοῦ, τὸν κατέβελγον.

Ἦτο ἰδική του, ἀπετέλει μέρος τῆς περιουσίας του ! Καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἔπρεπε νὰ ἦναι τις τόσῳ πλούσιος, διὰ ν' ἀποκτήσῃ τοιοῦτον ἀριστοτέχνημα.

Καὶ ἦτο τοιοῦτον τῆς φύσεως καλλιτέχνημα ἡ μιγὰς ἐκείνη. Ὅταν δὲ ἡ φύσις θελήσῃ νὰ δημιουργήσῃ τοιοῦτον, οἱ Φειδίαι καὶ οἱ Πραξιτέλεις πάσης ἐποχῆς ἀδυνατοῦσι νὰ τὴν ὑπερβάλλουσιν.

Ἐκείνη δὲ διερχομένη πολλάκις πλησίον του, τῷ ἐξέφραζε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἔρωτά της, ὅπως τὰ ρόδα διασπείρουσι περὶ αὐτῶν τὴν εὐωδίαν των.

Ἡ νύξ προσέβαινε καὶ ἡ ἐορτὴ ἦτο ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ ἀκμῇ, ὅτε ὁ Ρολάνδος μετὰ τὸ τρίτον βάλς, ἔσυρε τὴν χορεύτριά του, πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀπεράντου θερμοκηπίου ἔνθα μετέβαινέ τις ἀπὸ τῶν αἰθουσῶν καὶ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτῶν.

Ἐκεῖ τῷ ὄντι ὁ πλοίαρχος Καγιόλ εἶχε μεταφέρει πᾶν φυτὸν τῶν Ἀντιλλῶν καὶ τῶν Ἰνδιῶν, ἅτινα εὗρισκον ἐκεῖ, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ λόγου, τὴν ἀρμόζουσαν αὐτοῖς θερμοκρασίαν.

Τὸ θερμοκήπιον τοῦτο, τὸν θόλον ἔχον ὑψηλὸν ὡς τὸν θόλον ναοῦ, διεσχίζετο ὑπὸ διπλῆς σειρᾶς λεπτοτάτων κιόνων, ὑποβαστάζοντων τὸ ὑέλωμα αὐτοῦ· καὶ ἐβλεπέ τις ἐκεῖ, πᾶσαν τὴν βλάστησιν τῆς Φλωρίδος τῶν τροπικῶν.

Ὁ Λούκουλος, εἶχε τὸν στολίσκον καὶ τοὺς θαυμασίους ἵππους του, τοὺς ταχυδρόμους καὶ τὰς γαλέρας του, αἵτινες τῷ μετέφερον τὰ προϊόντα πάσης χώρας μεμακρυσμένης, καὶ ὁ Ροζενδάλ εἶχε τὸν πλοίαρχον Καγιόλ, καὶ τὸ Ἀλβατρός, ἐτι δὲ καὶ δύο ἕτερα μικρὰ ἀτμόπλοια ἅτινα πρὸ μικροῦ ἐναυπηγήθησαν δι' αὐτόν, τὴν Σωρῆνα καὶ τὸ Φωκόν, μικρὸν ἀξιόλογον στολίσκον ὅστις τῷ μετέφερεν ἄνθη ἀγνωστα τέως ἐν Παρισίοις.

Τὰ θερμοκήπια τοῦ Ροζενδάλ, ἦσαν τὰ πλουσιώτερα τῆς Εὐρώπης.

Καὶ ἀνέπνεε τις ἐκεῖ ἀρώματα, ναρκώνοντα τὰς αἰσθήσεις ὡς τὸ ὄπιον, καὶ ὡς ἐκεῖνο διέθετον εἰς ὀνείρους καὶ φανταστικὰ ἰνδάλματα, πρὸ πάντων δὲ ἐνέπνεον τὸν ἔρωτα !

Ἐκεῖ ἐπὶ διθανίῳ κεχυρομένου ἰνδοκα-

λάμου, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν κληματίδων, οἱ δύο νέοι ἔμενον ἐπὶ τινα στιγμὴν σιωπηλοί.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία ὠμίλησε πρώτη.

— Προσεῖξате ! τῷ εἶπεν ἡ ἀπουσία μας δύναται νὰ παρατηρηθῇ. Διατί μὲ ὀδηγήσατε ἐδῶ ;

— Διατί ; ἐπανελάθεν ὁ Ρολάνδος μὲ τὴν καρδίαν συνεσφιγμένην.

Καὶ προσπαθῶν νὰ κατισχύσῃ ἑαυτοῦ :

— Διὰ νὰ σὰς εἶπω τί αἰσθάνομαι δι' ὑμᾶς, πᾶν ὅτι μοὶ ἐμπνέετε.

— Σιωπήσατε ! εἶπε ἐκείνη ζωηρῶς· ἐξομολόγησιν θέλετε νὰ μοὶ κάμητε ; καὶ τί θὰ μάθω ἐξ αὐτῆς ; οὐδέν.

— Πῶς ; γνωρίζετε λοιπόν ;...

— Γνωρίζω ὅτι πιστεύετε ὅτι εἴσθε ἐρωτευμένοις.

— Μὲ σὰς ;

— Ἰσως· ἀλλὰ θὰ ἦτο τρέλλα, θὰ ἦτο ἄφρων ἐπιθυμία· δὲν μὲ γνωρίζετε· καὶ ἀγνοεῖτε ὅτι κόσμος ὁλόκληρος μὰς χωρίζει.

— Τί λέγετε ;

— Τὴν ἀλήθειαν.

— Καὶ τί μὲ μέλλει διὰ τὸν κόσμον ; ἐγὼ ἐν μόνον ἤξεύρω. Ὅτι ἡ ζωὴ μου σὰς ἀνῆκει τοῦ λοιποῦ καὶ ὅτι ἡ εἰκὼν σας οὐδέποτε θὰ μακρυνθῇ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

— Ἀπὸ τοῦδε !

— Ἀγνοῶ πῶς γεννᾶται ὁ ἔρως εἰς τὰς καρδίας τῶν ἄλλων, τί προξενεῖ εἰς αὐτάς, καὶ πόσον διαρκεῖ. Ἐγὼ αἰσθάνομαι ὅτι οὐδεμίαν ἄλλην τοῦ λοιποῦ θὰ δυνήθω νὰ ἀγαπήσω· καὶ ὅτι ὁ ἔρως οὗτος θὰ ἦναι αἰώνιος.

— Θὰ ἦτο μέγα δυστύχημα, ἐὰν τοῦτο ἦτο ἀκριβές.

— Δυστύχημα ; διὰ ποῖον ;

— Δι' ὑμᾶς καὶ ὡσαύτως ;...

— Τελειώσατε.

— Καὶ δι' ἐμὲ βεβαίως...

— Θὰ μ' ἀγαπήσητε σεῖς ;

— Δὲν εἶπον τοῦτο.

— Ἀφίνετε ὅμως νὰ τὸ ἐλπίσω.

— Μὴ μὲ ἀκούετε ! εἶπεν ἐκείνη φέρουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου της. Δὲν γνωρίζω τί λέγω, δὲν γνωρίζω μάλιστα οὔτε τί σκέπτομαι. Ὑπῆρξα τόσῳ δυστυχῆς μέχρι τοῦδε !

— Πῶς ;

— Μὴ μ' ἐξετάζης, δὲν δύναμαι νὰ σοὶ τὸ εἶπω.

Καὶ θέτουσα τὴν ἐν τῇ χειρίδι χεῖρά της, ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ νεανίου :

— Ρολάνδε, τῷ εἶπε, πίστευσόν με, ὑπάρχει μεταξύ ἡμῶν ἄβυσσος· πρέπει νὰ καταπνίξης ἐν τῇ καρδίᾳ σου τὴν ἀρξαμένην ἤδη συμπάθειαν, ἣν ἀποκαλεῖς ἔρωτα, ἀλλ' ὅστις ἀκόμη δὲν εἶναι τοιοῦτος. Θὰ πράξω καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον.

— Ὑπάρχει λοιπὸν καὶ ἐν τῇ ἰδικῇ σας καρδίᾳ ;

Ἡ κρεολὸς διέφυγε τὴν ἀπάντησιν.

— Ὅσον ἂν μοὶ εἶναι ἐπιπόνον, εἶπεν ἐνῶ ἡ φωνὴ της ἔτρεμεν ἐλαφρῶς, θὰ λησμονήσω ὅτι συνητήθημεν ἐδῶ, ὅτι αἱ χεῖρές μας ἤγγισαν ἀλλήλας· πρέπει. Λησμονήσατέ το καὶ σεῖς καὶ οὐδέποτε τοῦ λοιποῦ

μή μοι ὁμιλῆτε περὶ ἔρωτος. Σᾶς τὸ ζητῶ ὡς χάριν, σᾶς ἱκετεύω.

— Ἀλλὰ διατί;

— Δὲν δύναμαι νὰ τὸ εἰπῶ.

— Δὲν εἴσθε ἐλευθέρᾳ;

— Καὶ ἂν ἤμην, ἡ ἄδυστος περὶ ἧς σᾶς ὠμίλησα, θὰ ὑπῆρχε πάντοτε. Τὰ πάντα μὲ ὑποχρεοῦσι νὰ σιωπῇσω. Ὑποσχεθῆτε ὅτι δὲν θὰ ζητήσετε νὰ μὲ ἐπανίδητε!

— Ἐάν τὸ ἔλεγον θὰ σᾶς ἠπάτων.

— Λέγετε ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε καὶ μοι ἀρνεῖσθε τὴν πρώτην χάριν, ἣν ζητῶ ἀπὸ ὑμᾶς.

— Ζητήσατε ὅ,τι ἄλλο θέλετε, τὴν περιουσίαν μου, τὴν ζωὴν μου, πᾶσαν ἄλλην θυσίαν, ἣν ἄνθρωπος ἐντιμος δύναται νὰ προσφέρῃ εἰς ἐκείνην, ἣν λατρεύει. Θὰ ὑπογράψω τὰ πάντα μετὰ χαρᾶς· ἀλλὰ νὰ μὴ σᾶς βλέπω, νὰ παύσω ἀγαπῶν! πῶς εἶναι δυνατόν νὰ τὸ κατορθώσω;

— Ἐν τούτοις πρέπει.

— Ποτέ.

— Σᾶς ἱκετεύω.

— Οὐδέποτε· ἀπὸ τῆς πρώτης συναντήσεώς μας ἠσθάνθην ὅτι ἡ καρδίᾳ μου ἐπέτα πρὸς ὑμᾶς καὶ ὅτι δὲν μοι ἀνῆκε πλέον. Ὡ! σᾶς ἀγαπῶ διακαῶς, ἀπείρως!

— Ὡ, Θεέ μου! εἶναι ἀπαισιότης τοῦτο, ἐπιθυροῖσεν ἡ Μαρία.

— Βλέπετε; εἶπεν ὁ Ρολάνδος, προσρίσθημεν νὰ ζῶμεν ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου. Κλαίετε! τὸ βλέπω.

Ἀπέσπασε τότε ἐκείνη τὸ καλύπτρον τοῦ πρόσωπόν της κρήθεμον καὶ ἔδειξε τοὺς ὀφθαλμούς της πλήρεις δακρύων.

Τὸ δακρύβρεκτον ἐκεῖνο βλέμμα ἀπεφάσισε τὴν τύχην τοῦ ἀτυχοῦς νέου.

Ἦτο τόσον ὠραία, ὥστε ἐρρίφθη πρὸ τῶν ποδῶν της καὶ τοὺς ἐκάλυψε δι' ἀσπασμῶν.

— Ὅχι, τῇ εἶπεν, ὅχι· σοὶ ἀνήκω διὰ παντός.

— Ἐγερθῆτε, εἶπε ζωηρῶς ἐκείνη, ἔρχονται.

Πράγματι, ἐλαφρὸς θόρυβος ἤκούετο εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ θερμοκηπίου.

Καὶ ἐνῶ ἐκεῖνος ὤρμα πρὸς τὴν ἀντίθετον θύραν, ἡ Μαρία· Εὐαγγελία διηυθέτει ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς τὸ λεπτὸν τρίχαπτον.

Ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας ἔστη ἐκεῖνος πρὸς στιγμήν καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν του. Ἡ Μαρία ἐμεινεν ἀκίνητος ἐπὶ τῆς ἑδρας της κινουσα θλιβερώς τὴν κεφαλὴν αὐτῆς.

Δύο γυναῖκες διηυθύνοντο πρὸς αὐτὴν διὰ παρόδου τινὸς μεταξὺ τῶν λατανιῶν.

Ἦτο ἡ μαρκησία δ' Ἀρτάν· στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τῆς φίλης αὐτῆς δὲ Σερναί.

Ἡ Μαρία· Εὐαγγελία τὰς ἀφῆκε νὰ τὴν πλησιάσωσιν. Ἡ μαρκησία παρῆλθεν, ἀλλ' ἄνωθεν τοῦ προσωπίου της ἡ μιγὰς ἀντήλαξε μετ' αὐτῆς ἐν τῶν βλεμμάτων ἐκείνων τῆς ἐκδικήσεως, ἣν οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ κατασβέσῃ καὶ ὅπερ ἂν ἠδύνατο θὰ τὴν ἐφόνευε, διότι εἶχεν ὅλον τὸ μῖσος, ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ κεραυνοῦ ἢ τοῦ δηλητηρίου.

— Εἶναι ἐκείνη, εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Τίς λοιπόν;

— Ἡ θυγάτηρ τῆς Μερσεδές.

— Πῶς τὸ εἰξεύρεις;

— Εἶμαι βεβαία.

— Τίς σοὶ τὸ εἶπε!

— Ἡ φροντίς ἣν λαμβάνει νὰ κρύπτετε, καὶ τὸ βλέμμα δι' οὗ μὲ ἐκάλυψε.

— Ἐπρεπε νὰ μὲ ἀκούσης, εἶπεν ἡ ὑποκόμησσα, διὰ τόνου ἐπιπληξέως.

— Ἐπειτα;

— Τὸ πᾶν διωροῦτο.

— Δὲν σ' ἐννοῶ.

— Θὰ ἀγαπηθῶσιν, ἴσως!

— Τί φρίκη! τὴν θυγατέρα μιᾶς δούλης!

— Δὲν συμμερίζομαι τὰς προκαταλήψεις σου, εἶπεν ἡ ὑποκόμησσα· εἶναι τελείως ἐξαισίας καλλονῆς!

— Εἶναι ἐπικίνδυνος, ἐπιθύρυσεν ἡ μαρκησία, σκεπτική.

Ἡ κρεολὸς ἠγέρθη καὶ βαδίζουσα τὸ θάδισμα τῆς, βαδίσμα Θεᾶς, παρῆλθε χωρὶς νὰ στραφῇ πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐχθρᾶς τῆς ἥτις στηριζομένη εἰς τὰ μαρμάρινα χεῖλη φλωρεντινῆς δεξαμενῆς, τὴν παρετήρει θαυμάζουσα καὶ φθονοῦσα τὸ ἐλεύθερον καὶ ὑπερήφανον ἐκεῖνο βάδισμα, τὰ μέλη ἐκείνα, τὰ ἔχοντα τὴν ἐλαστικότητα τοῦ ὄψεως, τὴν νεαρὰν ἐκείνην κεφαλὴν, τὴν ἀγέρωχον καὶ εὐαίσθητον ἐνταυτῷ, ἥτις θὰ ἐνέπνεε μανιώδη πάθη.

Ἐκείνη ἤνυσεν καλῶς πάντα ταῦτα, διότι οὐδεμία ἄλλη ἐγνώριζεν ὅσον αὐτὴ τὰ γεγονότα τοῦ καλοῦ λεγομένου κόσμου τῶν Παρισίων, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε μία τῶν πρώτων προσωποποιήτων.

Μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα ἠνώνησεν ὁποῖαν δύναμιν ἠδύνατο νὰ κατέχῃ γυνὴ τοιαύτης καλλονῆς, καὶ πόσον κακὸν ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ, ἂν μετεχειρίζετο τὸ πνεῦμα καὶ τὰ θέλητρά της, ὅπως ἐκδικηθῇ, ὡς ἀνέγνωσε τοῦτο εἰς τὸ βλέμμα της.

Ἡ μαρκησία ἐρρίγησεν.

Ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἡ κρεολὸς, ἐπεριπάτει ἤρεμος καὶ φιλομειδῆς, εἰς τὸν βραχίονα τοῦ βαρόνου ὅστις τῇ ἔλεγε κύπτων, μετριοφρόνως πρὸς αὐτὴν μὲ τὸ ὕψος προστάτου.

— Εἶσαι εὐχαριστημένη, δεσποινίς;

— Ὡ ναί! ἀνέκραξεν ἐκείνη μὲ τοιαύτην ἔκφρασιν τρυφερότητος, ἥτις ἐπλήρωσε χάρας τὸν πυργοδεσπότην τῶν Φερρολλῶν.

Καὶ προσέθεσε χαμηλοφώνως:

— Μ' ἀγαπᾶς λοιπόν;

Ἐκείνη ἐστηρίχθη βαρύτερον εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Ροζενδάλ καὶ ἔρριπεν ἐν τῶν βλεμμάτων ἐκείνων, ἅτινα ἀνάπτουσιν πυρκαϊᾶς.

— Οὐδέποτε θ' ἀγαπήσω ἄλλον ἐκτός σου, τῇ εἶπεν· δὲν σοὶ τὸ ὠρκίσθην ἤδη;

Εἰς ἀνοιγμὰ τι παραθύρου ὀπισθεν τῶν βαρέων βελουδίνων παραπετασμάτων, νεανίας τις τὴν παρετήρει θαυμάζων, καὶ προσπαθῶν νὰ κατασιγάσῃ τοὺς παλμούς της καρδίας του.

Ἦτο ὁ μαρκησὶς Ρολάνδος δ' Ἀρτάν.

IB'

Τὴν αὐτὴν ἐσπέρην κατὰ τὰς ὁκτῶ ὥρας καὶ εἴκοσι πέντε λεπτά ὁ Ἀνδρέας λὰ Βιλλωδαί, ἀπεχαιρέτησε τὸν ἀγορόχμον, ἀφοῦ τὸν συνώδευσε μέχρι τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδη-

ροδρόμου, ἀπλῶς, ἄνευ κοινῶν παρηγοριῶν καὶ λόγων, ἀλλὰ διὰ τῆς στοργῆς ἣν ἠσθάνοντο ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον· ἐπειτα ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ δίφρου του ὅστις τὸν μετέφερεν εἰς τὸ μέγαρον δ' Ἐλύ ἀφ' ὅπου μετ' ὀλίγον ἐξῆλθεν ἐκ νέου.

Ὁ Ἰωάννης δὲν ἠθέλησε νὰ καταστήσῃ τὸν γραμματέα τοῦ πρίγκηπος, κοινωὸν τοῦ μυστικοῦ τῆς συνεντεύξεώς του μετὰ τῆς Βαρβαράς.

Ἐφοβήθη μήτοι ἤθελε προσπαθήσῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ ἴδῃ τὴν κρεολόν, ἐνῶ οὗτος ἐφλέγετο ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ μάθῃ ἐκ τοῦ στόματός της, ποία ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀκατανομάστου ἐκείνης φυγῆς.

Ἀφῆκε διὰ τοῦτο νὰ παρέλθωσιν ὀλίγα λεπτά, ὅπως βεβαιωθῇ ὅτι ὁ νεανίας ἀνεχώρησε, καὶ εἶτα λαβὼν τὰ ὀλίγα βάρη ἅτινα μετ' αὐτοῦ ἔφερεν, ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους, καὶ ἐκλείσθη εἰς δωμάτιόν τι ξενοδοχείου τῆς ὁδοῦ Παπινιέ, ὅπως ἀναμείνῃ ἐκεῖ τὴν παρέλευσιν τῶν 24ων ὡρῶν ἃς ἡ ὑπηρετρία ἔταξε.

Ὁ Ἀνδρέας λὰ Βιλλωδαί ἦτο τέλειος εὐπατρίδης. Ἐν αὐτῷ ἐβλεπέ τις τὸν τέλειον Παρισιανόν, μὲ τὴν ἰσχὺν ἐπὶ πλέον καὶ τὴν ρωμαλεότητα ἀγρότου, καταγομένου ἐκ γενναιᾶς ἀκμαιστάτης.

Ἡ κόμη του μελανὴ καὶ πυκνὴ ἦτο λεπτὴ ὡς μέταξα καὶ ἐσχημάτιζε κύματα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἅτινα ἐπιπτον εἰς κρίκους ἐπὶ τοῦ μετώπου του τοῦ καθαροῦ καὶ εὐρέως, ὁ λεπτὸς μύσταξ αὐτοῦ ἐσκόιαζε χεῖλη, ἅτινα ἠδύνατο νὰ στολίσωσι τὸ πρόσωπον ὠραίας γυναικός, τὸ ἀναστημά του ἱπποτικὸν ὅλως καὶ χάριεν, ἤθελε ζηλεύσῃ πᾶσα νεανίς καὶ εἰς ἐπίμετρον ἐν τοῖς βαθυχροῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ ἀνεγίνωσκε τις τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς, τὴν ἀνδρείαν, τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν εὐθύτητα τοῦ χαρακτῆρός του.

Καθ' ἣν στιγμήν οὗτος ἐξήρχετο τοῦ μεγάρου δ' Ἐλύ καὶ διηυθύνετο μὲ βῆμα ταχὺ πρὸς τὴν βασιλικὴν γέφυραν, νέα κόρη καθημένη πρὸ τοῦ λαμπτήρος αὐτῆς καὶ ἐνώπιον τραπέζης ἐν μικρῷ δωματίῳ ἀνεγίνωσκεν δι' εἰκοστὴν ἴσως φορὰν μικρὰν ἐπιστολήν, ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς ὁδοῦ Πιγάλ, ὅπερ ὁ Ρουμπινιὼ εἶχεν ἐνοικιάσει πρὸ τινος καιροῦ εἰς τὸν Ζαβακόν.

Τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἦτο ἀρκετὰ πλουσίως ἐπιπλωμένον.

Εὐρεῖα κλίνη ἐκ ροδοξύλου κατεῖχε τὸ κέντρον αὐτῆς καὶ εὐμέγεθες δέρμα λευκῆς ἄρκτου ἠπλοῦτο πρὸ αὐτῆς ἐπὶ τάπητος βαθύως κυανοῦ χρώματος, ἄνευ σχεδίων ἢ ἄλλου τινὸς κοσμήματος.

Τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης ἦσαν ἐκ λειοσυρικοῦ ἐπίσης κυανοχρόου ὑπερραμμένα διὰ μουσελίνης ἀνοικτοτέρου χρώματος.

Εἰκόνες τινὲς μετρίως ἀξίας ἐκρέμαντο ἐπὶ τοίχου ἐπεστρωμένου ἐπίσης ἐκ κυανοχρόου πλούς, ἐνῶ ἔδραι διὰ τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος ἐπεστρωμέναι συνεπλήρουν τὸν πλουτισμόν, τῇ προσθήκῃ κομψοτεχνημάτων τινῶν ἱκανῆς ἀξίας.